

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Folk-Sagor

19.

Pelle Båtsman.

Är huru roligt,
Vid brasan förtroligt
Att höra talas om jettar och troll
Om vinterqvällen,
Då trollen på hållen
Dansa sin ringdans i stjärnklar natt.

Kalmar.

Hos Ströhm & Bröder Westin. 1855.

Pris: 3 skilling.

Pelle Båtsman.

En konung i Armenien, wid namn Elmansib, förlorade sin gemål genast efter det hon till werlden framfödt en skön prinsessa. Till henne wände konungen derföre hela sin kärlek, och hans enda tröst, i sin stora bedröfwelse, war omsorgen om hans dotters wärdiga uppfostran. Så uppwepte hon till sitt femtonde år, och öfwer alla länder spridde sig ryktet om hennes skönhet och dygder.

Wid denna tiden hände det sig en dag, att prinsessan tog orlof af sin far för att gå och spatsera några timmar i lunderne kring hufwudstaden; men efter denna spatsergång kom hon icke tillbaka. Konungen lät söka henne i hwarje hus, i hwarje skogs-dunge, öfwer hela sitt land, och då han icke återfann henne, kan man lätt tänka af hwilken hjertans sorg han blef betagen. Hans rådsherrar sökte på allt sätt trösta honom och wisa honom säfångligheten af hans sorg, i det de föreställde honom, att prinsessan formodligen wore död, och att han, såsom en förnuftig man, borde besinna det intet dödligt kan lefwa beständigt; men konungen hade inom sig en fast öfwerlygelse, att hon ännu lefde i stort betryck, så att hon wäl behöfde hans hjelp och bistånd. Derföre lät han utrusta alla sina skepp och befallte sina sjömän att kring alla haf och främmande länder söka den sköna prinsessan, samt utlofwa de tillika, att den som kunde finna och hemföra

henne, skulle till belöning erhålla hennes hand och genast hälften af hans konungarike.

Denna uppmaning efterkommo alla skeppskapitener i hela Armenien, och en af dessa anlände slutligen till Trapezunt, der han noga efterspanade prinsessan, men hela hans sökande war dock såfångt. Då han en dag, helt nedslagen häröfwer, wandrade omkring staden, råkade han på gatan en stor fullwert gösse, som af twenne starka karlar war gripen och obarmhertigt piskades, utan att gossen mycket klagade öfwer den smärta honom wedersfors. Då gick kapitenen till dem och sporde dem till, hwi de så obarmhertigt förforo med pilten; de swarade, att han wore satt i lära hos en skomakare, men att han aldrig wille göra gagn, utan hela dagarna lopp omkring på gatorna och försummade arbetet. Då wände sig kapitenen till gossen och föreställde honom huru illa han gjorde att så förstöra sin ungdom utan att något lära. Gossen swarade, att han mot sin wilja blifwit satt till skomakaren, hwars handtwerk han alldeles icke wille lära, men om han blott finge följa sin egen böjelse i wal af yrke, så skulle han nog wara flitig. "Hwartill har du då böjelse," frågade kapitenen "och huru heter du?" — "Mitt namn är Pelle," sade gossen, "och från min spådaste barndom har hela min håg lekt på att så resa till sjös, utstå äfwentyr och farligheter och förwärfwa mig åra och ländor, som mina förfäder; ty jag är af adelig börd, fastän olyckor bragt mina föräldrar och mig efter dem i fattigdom." — "Denna din lust för sjöresor kan du lätt få tillfredsställd," sade kapitenen, "om du will följa mig, emedan jag ligger här i

hamnen med ett stort skepp, som tillhör konungen i Armenien." Gossen lät ej säga sig detta tvenne gånger, utan följde honom genast på hans skepp, der han af alla kallades Pelle Båtsman.

Han förblef dock icke länge bara båtsman, emedan hans flit, raschet och sticklighet påskyndade hans befordran, så att han, inom en kort tid, genomlopp alla grader, ända till des han blef närmaste mannen under Kapitenen och det med samtliga sjöfolkets bifall, ty han war af alla mycket afhälslen. Det wäckte derföre icke ringa oro, att Pelle Båtsman efter någon tid blef helt underlig till sinnes, så att ingen förstod hwarken hwad han talade eller förhade. Och ännu mera håpne blefwode alla, då en dag, medan skeppet war midt ute i sjön, Pelle inträdde till Kapitenen, begärande sin afslöning för den tid han tjenat honom, emedan han ej längre wille eller kunde följa honom. Kapitenen svarade, att då han alltjemt tjent honom årligt och wäl, hade han all rätt att, när som håldst, erhålla fullt ut sin belöning, och liksom stod det i hans skön att, när han behagade, tråda från skeppet, och derföre begärde han, att de wille gifwa honom skeppsluckan, på hwilken han sedan wille anförtro sig åt wågornas wälbehag. Håpne föreställde honom alla, att en sådan färd alldeles icke, utan hans säkra undergång, lät sig verkställa, hwadan de åter bådo honom att gifwa sig tålmod och dröja till des skeppet fick någon landkänning, då de åtminstone med båten kunde säkert bringa honom på fast mark. Pelle deremot bedyrade, att han genast måste lemna skeppet och tillade: "Om I icke gifwen mig skeppsluckan, så skolen I alla inför Gud

answara för min död, ty om jag icke får den, så nödgas jag, att, så som jag nu här står, störta mig i böljan, emedan en demotståndlig kraft tvingar mig att i detta ögonblick öfvergifwa er." Då de nu hörde, att inga förnuftiga skäl på honom verkade, gåfwo de efter för hans enwighet och lemnade honom skeppsluckan, efter hans begäran.

Sedan han den bekommit, hängde han den pung, i hwilken han hade sina pengar förwarade, omkring sin hals, bandt sig sedan fast wid luckan och lät den derefter warsamt nedsläppas, med flatan förut, i hafwet.

Fyll all lycka war det denna dagen stilla och lungt, så att endast wågorna, gungande i sakta mak, framdref Pelle Båtsman, på hans underliga farkost, der han satt upprätt, alldeles stilla, försänkt i djupa och besynnerliga tankar. Så fördref han hela dagen; men mot aftonen sqwalpade wågorna honom uppå land, och så snart han det märkte, fattade han i ett närbeläget träd och höll sig fast. Derefter löste han sig från luckan, gick längre uppåt stranden, nedgräfdde sina penningar på ett säkert och för honom lätt igenkänneligt ställe och lade sig sedan under ett träd att sofwa.

Efter någon stund wakenade han dock af ett owanligt buller, och när han skådade fram i månkenet, såg han twänne gästas, hwilka med den största bitterhet slogos med hwarandra. Då Pelle märkte detta, sprang han upp, trädde midt ibland dem och sade: "Kunnen I, stackare, icke ligga stilla och roligt i grafwen, utan med edert slagsmål störa en fattig uttröttad resande i hans sömn. Det heter ju, att döden försonar all fiendskap, är det skäl då

att så här spöka omkring, för att fortsätta twistigheter?" Då svarade gästen, som synbart var sin motståndare underlägsen: "Gerna skulle jag vilja i ro lofwa den långa sömnen, om ej denne min fordnade granne, den jag wid min död hade den olyckan att vara skyldig sex styfwer, hwarje natt jagade mig ur grafwen, för att piska mig, emedan jag är oförmögen att återgifwa honom denna summa. Och som jag i mitt dödstillstånd icke är i stånd att förwärfwa något till betalning af min skuld, så lärer wäl detta öde öfwerhänga mig ända till domedag." Då Pelle detta hörde, sade han: "Arma mask! har då ingen annan welat betala för dig de sex styfverna?" — "Nej, wist ingen," svarade gästen. Nu wände sig Pelle Båtsman till den andra och frågade, om, i fall han skulle betala för den olycklige gäldenären, denne då lemnades i fred, och då borgenären detta bejakade, gick Pelle till det ställe der han nedgräfst sina penningar, upp tog sex styfwer och gaf dem åt fordringssegaren, hwarefter denne genast förswann. Men den andra befriade gästen gick nu fram till Pelle, tackade honom förbindligt för den tjänst han honom wisat, och lofwade, att, i fall han skulle komma i någon nöd, så wille han wid första påkallande vara till hands med hjälp och bistånd. "Hwad bistånd skulle wäl du, usla sfugga! kunna göra mig?" frågade Pelle. — "Ah," sade gästen, "ingen är så mäktig, att han icke någon gång behöfwer den swagares hjälp, och bör du betänka," tillade han, "att sjelfwa lejonet, utan bistånd af den föraktade råttan, skulle hafwa varit förloradt." — "Härmed må nu vara huru det will," inföll Pelle, "men wist är, att du

in gjorde mig största tjensten, om du gick bort och låt mig få sofwä i ro." Gasten lydde utan gensägelse befallningen och förswan genast, hwarefter Pelle åter lade sig under sitt tråd och sof till des solens strålar, andra dagen, brände honom waken.

Sedan han uppstått, kände han sig beswärad af hunger, hwarföre han beslöt att wandra längre in åt landet, för att söka efter någon by, der menniskor funnos, hwilka för penningar och goda ord kunde gifwa honom mat. Han tog derföre något med sig ur sin pung, nedgräfde den åter i jorden och började sin wandring. Han hade dock icke gått länge i skogen, förr än fyra wilda bewäpnade karklar rusade fram emot honom, utur en tät dunge, och med håstighet frågade honom hwem han war och hwad han hade der i skogen att göra? Pelle märkte genast hward slags folk han nu råkat i sårdd med och swarade derpå, att han wore måstertjuf, som begifwit sig in i skogen, för att dölja sig undan efterspaningar.

"Då är du just en karkkommen medlem af vårt samfund," swarade en af karklarna, "ty wi äro röfware. Will du förena dig med oss?"

— "Wissertligen," swarade Pelle, "om I icke hafwen något deremot." — "Jngalunda," genmålte röfwaren, "blott du talar sannt i hwad du säger, men derpå måste wi först se ett öfswertygande prof." —

"Ganska gerna," gaf Pelle till swar, "dock först bören I gifwa mig något till bästa, ty jag har icke smakat Guds län på snart twenne dagar." —

"Gå kom då till wår kula," ropade röfwarane; och de följdes åt.

Då de dit anlände, fann Pelle ännu åtta stycken andra röfware, hwilka, då de af sina kamrater

hört hwem det war de medförde, wänligt mottogo honom och satte fram för honom så mycket mat, att han riktigt dermed kunde stilla sin, af de förra dagarnas swält och mödor, uppkomna hunger. Sedan han derefter något hwilat sig, och det började lida mot natten, yrkade röfrarne, att han skulle wisa prof på sin konst att genom tjufveri skaffa dem penningar. Dertill sade han sig willig, likwål med förbehåll, att han finge wandra ut ensam, emedan ju större sällskap, ju lättare wore det att blifwa röjd och gripen. Då de häruti låto honom råda, utgick han allena och begaf sig dit, der han nedgräft sina penningar, dem han medtog allesammans och wände derefter tillbaka. Först undersökte han dock trakten rundtomkring och erfor snart, att detta rikes hufwudstad war mycket närmare till röfrarnes kula, än han hade förmodat.

Då han återkom till röfrarne och lemnade dem alla penningar han egde, gladdes de högeligen deröfwer och berömde honom icke litet för wisad skicklighet. Derefter tillsporde de honom, hwarest han, på så kort tid, kunnat förwårswa en så stor penningssumma. "Jo," sade han, "det har lyckats mig att på östra sidan af konungens skattkammare, tu twårhand under fönstret, få twänne stenar lösa, genom hwilka jag ingått och hemtat dessa penningar. Men som der många egodelar förwaras, så borde flere på en gång gå dit, på det att ett större förråd deraf må kunna borttagas. Och det är alltså mitt råd, om eder så synes, att I under denna natt samtligen begifwen eder dit, för att rent af utplundra skattkammaren. Derigenom skolen I ej allenast förwårswa stora rikedomar, utan äfwen

fomma i erfarenhet af, att jag tjent eder med nit och redlighet." — Detta råd tycktes dem alla godt, och dertföre, så snart astonea nalkades, begåfwo sig alla röfrarna ur kulan, till hvars wård Pelle Båtsman qwarlemnades.

Knappt woro de borta, förr än han, enligt det beslut han länge inom sig fattat, började genomsöka kulan och hopsamla alla de egodelar och penningar, hwilka lättast kunde medföras. Medan han så allt längre framträngde i kulan, kom han till en tillstångd dörr, den han med möda kunde uppbryta. Då framträdde utur ett mörkt och trångt rum, till Welles stora förwåning, ett ganska skönt fruntimmer, frågande, om befrielsens dag nu wore inne, eller om hennes fångelse blifwit öppnadt, blott för att lemna henne nya plågor? "Nej" swarade Pelle, "om ni, nådigaste fröken, — ty så bjuder edert utseende mig att nämna — icke för någon Gudi misshaglig gerning här blifwit instångd, så hoppas jag att ni, genom mig, från allt betryck skall wara frälsad. Täcktes ni dertföre säga mig, hwem ni är, och huru ni kommit att här blifwa innesluten." — "Mitt namn," swarade fruntimret, "är Elelia, och är jag dotter till konungen i Armenien. Då jag en gång, med min älskade faders tillåtelse, wandrade i lundarne kring min födelsestad, blef jag af dessa skändliga menniskor bortröfwad och hitbragt, och, då jag icke welat tillfredsställa deras lustar, hafwa de instångt mig i detta fångelserummet, menande att sålunda med wåld af mig winna, hwad jag ej godwilligt warit sinnad att gifwa." — "Då det så är," inföll Pelle Båtsman, "kunde händelsen för mig icke foga sig bättre, i thy jag en lång tid

farit på ett skepp, som eder förjande fader utsändt, att uppsöka eder, skönaste prinsessa! Dock ni hafwa wi ingen tid att förlora, utan får jag bedja eder taga något af dessa värligt förwårswade skatter och genast följa mig till den närbelägna staden, innan röfvarne återkomma. Och hoppas jag att vara der ungefär wid samma tid, som de emedan, efter hwad jag kan döma, de walt en längre wäg än behöfligt varit."

Ankomna till hufwudstaden hörde de noga efter om intet skepp wore färdigt att segla till Armenien. Och det begaf sig, att wid den tiden låg der i hamnen ett af de många skepp dem konungen Elmansib utsändt, för att eftersöka sin dotter. Då de detta erforo, gick Pelle Båtsman om bord, berättade kapitenen huruledes han funnit prinsessan och frågade om han wille taga dem båda med sig hem till det Armeniska riket. Då kapitenen gerna bejakade detta, begaf sig prinsessan, med sin befriare och alla de i röfwarfulan tagna egodelar, på skeppet, hwilket straxt derefter gick till segels. Men under de dagarne, som de wäntade på denna sin afresa, hade prinsessan af sitt eget hår, blandadt med sin guldråd, slåtat en pung, den hon skänkte Pelle Båtsman, med anmodan det han städs wille bewara denna, till en äminnelse af henne; ti hon älskade icke litet sin befriares wackra utseende, muntra umgänge och adeliga seder.

Då skeppet ändtligen uthunnit i öfyna sjö kunde kapitenen ej längre styra sin afund mot Pelle Båtsman, att han skulle hafwa funnit prinsessan och således blifwa egare af den utfästa belöningen och som den, hwilken låter hin onde i sitt hjerte

få taga ett steg, nödgas snart inrymma honom der hel och hållen, så öfvergif sig snart hos kapitenen denna af nö till lust att genom Pelles död, försäkra sig om den lön, hwilken denne förtjent. Dersföre sammankallade han sin besättning, yppade för dem sina tankar och lofwade, att, om de wille wara honom behjelplice, så skulle de fins emellan få dela de dyrbarheter, som han förde med sig. Och som alltid de underhafwande lifna sitt öfwerhufwud, besjed hela denna besättningen af dåliga karlar, hwilka gerna deltog i deras kapitens onda uppsåt. De stormade dersföre, med långa knifwar bewäpnade, in i Pelles hytt, med afsigt att genast mörda honom. Men då han såg deras tankar, sade han: "Mine wänner! betänken eder, att ett mord är en swår synd, som säfert öfwer eder skall draga neder himmels swåra straff. Jag will alltså göra eder ett förslag, huruledes I må kunna bekomma all min egendom, utan att min blod faller öfwer edra hufwuden. gifwen mig blott skeppsluckan, så will jag wid den fastbinda mig och sedan sjelf störta mig i hafwet, så har jag sjelf befordrat min död, då den derefter ei behöfwer tynga edra samweten." Detta förslag tycktes dem alla wara godt, och det blef dersföre genast verkställt, dock så att Pelle, af allt hwad han egde, icke kunde medföra något annat, än den pung han af prinsessan bekommit, och den han beständigt bewarade inwid sitt hjerta. Sedan nu Pelle Båtsman sålunda war kastad i hafwet, inträdde kapitenen och hans hjälpare till prinsessan, och twingade henne att med ed förpligta sig, det hon, wid ankomsten till sin fader, skulle säga, att kapitenen befriat henne ur röfrarnas händer. Med hwad hjertans bedröfwelse hon detta gjorde, kan en hwar bestinna, förnämligast den, som fäst sin öskyl: dige kärlek wid ett wärdigt föremål.

Emedlertid drefs Pelle på sin skeppslucka hela dagen hit och dit af wågorna, men mot aftonen såg han land, och nu gjorde han sig lös från luckan och simmade dit. Då han uppkommit på stranden, märkte han, att han landat just på samma ställe, som förra gången, och detta war honom icke så behageligt att erfara. Junga penningar har jag nu, tänkte han, med hwilka jag, som förra gången, kan befordra min framkomst, och skulle röfrarne, dem jag utplundrat, öfwerkomma mig, så har jag intet annat än en skamlig död att

förwänta. Dock, som hans samwete war rent och han aldrig warit wan wid annat än att sätta på himmelen sin förtröstan, lade han sig helt lugn att sofwa under samma tråd, som förra gången bestuggat hans nattläger. Han hade dock icke länge sofwit, då han wäcktes deraf, att en fall hand ströf honom om wannan. Han spratt till, slog upp ögonen och nu märkte han bredwid sig samma gäst, hwars skuld han förra gången betalt. Denne sade: "Min befriare! förr än jag förmodat har den stund kommit, då jag mot dig kan wisa min tacksamhet. Säg mig fritt hwad du för din jordiska lycka anser nödigt, och det skall genast uppyllas." — "Hm!" swarade Pelle, "för min lycka wore wäl det an: gelågnaste, att jag kunde komma till Armeniens hufwudstad, innan det skeppet, som förer prinsessan, anländer." — "Der," inföll gästen, "skall du vara innan tuppen gal första natts wäckten." Och derpå tog gästen Pelle på ryggen, och unge: fär så fort, som tanken flyger, nedfattes han midt på torget i Armeniens hufwudstad. Derefter sade gästen: "I hwad som heldst du behöfwer någon fremmande hjelp, så tänk blott på mig och jag skall genast wara wid din sida." Wid dessa ord förswann gästen och lemnade Pelle i glad för: dran öfwer hwad honom wedersarits.

Medan han stod så, begrundande hwad han skulle sig före: taga, såg han nära bredwid sig en skilt, som tillkännagaf, att konungens hoffkomakare derstädes bodde. Då Pelle nu erindrade sig, att han i sin barndom sysselsatt sig med detta handwerk, ingick han till komakarmästaren, angaf sig för en resande gesäll och begärde arbete. Mästaren måtte den inträ: dande, i sjömanskläder utstyrda gästen, noga med ögonen och swarade derpå: "Om jag kan hos mig behålla eder, det beror egentligen på eder skicklighet att arbeta och det måste wi först försöka. Det är nu snart midnatt, jag och mina andra gesäller behöfwa ro, men dessa konungens stöfletter måste tills i morgon wara färdiga. Kan ni nu förtrösta eder första frukost hos mig dermed, att ni gör dessa stöfletter färdiga, så är jag nöjd med att behålla er i mitt bröd." Och efter detta besportande tilltal reste sig mästaren, önskade Pelle, med för: smådliga miner, god natt och lyckligt arbete, hwarefter de gingo ut och tilläste dörren. Knappt war Pelle ensam, förr än han påkallade gästen, hwilken genast insann sig, och så snart han

erfor hwarom frågan war, bad han Pelle lägga sig i god ro att sofwa, emedan arbetet i alla fall wid bestämd tid skulle wara färdigt. Desså, då han om morgonen uppwaknade, såg han tvåanne nygjorda sidsfetter ställda på bordet, och med dem i handen helsade han godmorgon på måstaren. Helt förwånad, efter betraktandet af ett så utmärkt godt och snart förfärdigt gadt arbete, uppträdde denne med dem till konungen, som efter första försöket förklarade sig öfvermåttan nöjd, och frågade måstaren huru han nu på en gång kommit till färdigheten att lemna ett så ypperligt arbete, som wida öfwerträffade allt hwad han dittills gjort, så godt det dock, i och för sig sjelf, kunde wara. Då bekände stomafaren, som war en redlig man, den der icke för någon wille undanhålla hwad honom tillkom, att han ej sjelf förfärdigat dessa sidsfetter, utan att berömmet tillhörde en gesäll, den han helt nyligen varit så lycklig att få i sin tjenst. Glad deröfwer beställde konungen ännu mera arbete, och då Pelle, på det redan bekrifna sättet, förfärdigade detsamma lika wäl, wexte hans rykte, inom några dagar, öfwer hela staden, och skaffade hans måstare många beställningar.

Emedlertid förunnades konung Elmansid den stora glädjen att återse sin älskade och så länge saknade dotter. Den för-rådiffe kapitenen inlopp nemligen med sitt skepp i hamnen, och knappt hade konungen blifwit underrättad häröf, förr än han utdrog till sin dotters möte och afhämtade henne, i en stor processjon med alla sina herrar och drabanter. Inför dem berättade kapitenen, med stolt och fräckt sinne, huruledes han, med outfäglig möda, bekämpat en stor jätte och ur hans wäld återtagit prinsessan, och denna ofanning beträsta: des af hela besättningen, hwarunder dock prinsessan låg högt gråtande wid sin faders bröst; men hwilket alla trodde wara af glädje. Sedan konungen låtit till hela besättningen utdelas stora belöningar, slog han skepps-kapitenen till riddare och utsatte den dagen, då han med prinsessans hand skulle winna lön för sin gerning, hwilken likwäl i sig sjelf förtjenat helt annat.

Snart omtalades dock i hela staden, att prinsessans fröjd öfwer att till sin fader wara hemkommen, nog hastigt förswunnit och att hon i stället beständigt war intagen af en djup bedröfwelse, som synbart förökade sig allt som bröllops:

dagen närmare nalkades. Emedlertid gjordes, till denna högtid stora beredelser, och som den äfwen med dans skulle firas, beställdes åt prinsessan nya skor, hwilkas förfärdigande, efter gammal wana, af hesttomakaren uppdrogs åt Pelle Bårsmän. Han lofwade äfwen att till nöjes besörja detta, dock med det wilkor, att han sjelf fick uppbara skorna till prinsessan och för dem emottaga betalningen, emedan han, som han sade, hade en stor lust att se denna prinsessa, om hwars skönhet så stort rykte war utspirdt i werlden. Och hårtill gaf måstaren gerni sitt bifall.

Pelle Bårsmän sökte derföre att i hela sin klädnad blifwa fullkomligen lik en stomakaregesäll, och sitt långa hår kamade han fram djupt i pannan, att hans stora klara ögon till det mesta blefwo berächta. Så utrustad tog han skorna i handen och trädde in för prinsessan, som låg till hälften öfwer en hwilbädd, urgjutande många bittra tårar; ty hon tänkte i sitt sinne, på den ynglingens ädla gestalt, som henne befriat, och på olyckan att förmälas med en man, till hwars brottsliga hjerta hon varit wittne, då hon såg honom, henne till stor sorg, utöfwa den grymmaste och orättwifaste gerning. Då hon hörde Pelle infomma, reste hon sig från bädden, aftorkade sina tårar och trädde, med röda och förgrättna ögon, honom närmare. Wördnadsfullt öfwerräckte han skorna, och då prinsessan skulle betala dem, framtog han den pung hon gifwit honom, på det hon i den måtte nlagga penningen. Men knappt hade hon sett denna pung, örr än hon igenkände den och frågade med bäswwande stämma, war han öfwerkommit densamma. "Denna pung," swarade han, "har jag fått till skänks af den käraste jag eger, af en skön prinsessa, den jag en gång befriat från rödware och derföre bär jag den så här inwid mitt hjerta." Då hon nu såde hans stämma, blef det i hennes sinne klart, att det war Pelle Bårsmän, som stod framför henne, men för att öfwerthga sig strök hon hastigt, med sin hwita hand, håret ur hans panna. Och då hon nu såg honom i hans klara ögon, genkände hon honom genast och såg honom i famnen, och i ej de båda nu bewisade hwarandra, med kyssande och amntagande, all den gunst och glädje, mellan ärbara älskande öfligt är, det gifwer jag en hwar att betänka, som efter en lång skilsmässa winner den lyckan att råka en fulltrogen wän.

Under detta ömfesidiga glädjerus, öppnades dörren; konungen, hvilken icke långa stunder på dagen kunde skilja sig från sin dotter, inträdde, och kan man wäl tänka huru förwånad han blef, då han såg sin dotter i armarna på en stomakaregesäll. Delså underiät han icke att deröfwer yttra sin förtrotelse; men prinsessan föll till hans fötter och sade: "Högtråkade herr fader! det är ingen stomakaregesäll, fast eder nu så synes, utan det är han som werkligen befriat mig, wäl icke från en fäkte, utan från ett stort band wilda och fräcka röfware." Och derefter började hon berätta hela förfloppet, huru Welle Wätsman funnit och räddat henne, huru han fört henne på skeppet och huru kapitenen mot honom handlat, samt slutligen huru hon igenkånt honom. När konungen det hörde, förundrade han sig öfwer kapitenens ondskap och beslöt att hårdt straffa honom dertför; men att detta måtte ske, befallte han dem båda hålla allt detta hemligt. Derefter förde han self Welle Wätsman i ett sidorunn på flottet, der han blef för alla förborgad. Men konungen lär i största hast åt Welle sy de aldrapråktigaste rid-darekläder, i hvilka han måtte kunna wisa sig på den för prinsessan bestämde bröllopsdagen.

Då denna ankom och alla gäster, till högtidens firande hade församlat sig på flottet, tillkännagaf konungen, att han wäntade att hwiswa hedrad med besök af en fremmande prins och dertföre bad han alla herrar och fruor att de wille låta sig nöja med den förändrade anordningen att först spisa, innan förmålingen kunde för sig gå, emedan den resande wäl först kunde behöfwa att något föririska sig. Medan konungen så talade, underrättades han, att den fremmande war anländ, och nu infördes Welle Wätsman i full ridderlig pragt, men gjord eigenfännelig för en hwar, medelst ett långt underbakat fästade skägg. Inkommen i salen hålsade han alla med en så behagelig höflighet och wiste att föra så muntra och förståndiga tal, att alla blefwo intagne af hans utseende. Wid bordet sattes han mellan konungen och prinsessan, på båda sidan om henne, men brudgummen satt på den wänstra, och nu började konungen att öfwer bordet samtala med Welle Wätsman, som om denne, i sitt rike, typligen öfwerwunnit ett swårt förräderi, och slutligen wände han sig till sjökapitenen och frågade honom, hwad han wäl tyckte den för:

tjena, som funnat wara så ond att han welat mörda denne älskwärda man. Men kapitenen, som härunder ingen ting anade och dels wille ställa sig in hos konungen, dels wisa sig artig mot fremlingen, swarade: "Jo, den som funnat ämna en så skamlig gerning, den är intet mindre wård än att lefwande kokas i tjära." — "Så har du sagt din egen dom," sade konungen och reste sig ifrån bordet. Då kapitenen, helt förwånad öfwer dessa ord, wände sina ögon till den förmenste fremlingen, som i detsamma bortryckte det långa skägget blef han intagen af en hjertans ångest, att i honom igen fånna den, hwilken han trodde sedan flera månader war, förwandlad till mat för fiskar och hafsdjur. Och nu södrade han för konungens fötter, bekände sitt brott och bad om nåd och förskoning. Den wille ej konungen förutnna men sedan Pelle Wätsman inlagt en förbön för honom, stadenade hans dom derwid, att han, med hela sin besättning, genast skulle begifwa sig bort, utan att någonsin mera berråda Armeniens gränser.

Nu förmåltas Pelle Wätsman med prinsessan, och då konungen ej långt derefter dog, mottog han konungariket, det han länge styrde till sin egen åra och sina underåters lycka. Afwen gjorde han sitt namn stort och aktadt genom flere herrliga hjetedater, förnömligast utförda till sjö, hwilka alla i de Armeniska tideböckerna finnas beskrifne.